

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Zuzany Břízové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **DANTER GAMBLE s. r. o.**, se sídlem Na Zbytkách 83, Staré Město, zastoupen Mgr. Michalem Varmužou, advokátem se sídlem Kozinova 21/2, Šumperk, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 4. 2020, č. j. 22 Af 21/2019 - 44,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 4. 2020, č. j. 22 Af 21/2019 - 44, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Specializovaného finančního úřadu ze dne 5. 8. 2016, č. j. 202311/16/4300-00805-050472 bylo žalobci uloženo dle § 48 odst. 7 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“ nebo „loterijní zákon“) uhradit výnos z nepovolené loterie v částce 650 798 Kč, a to v návaznosti na rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu o uložení pokuty za provoz nepovolené loterie dle rozhodnutí ze dne 3. 5. 2016, č. j. 105845/16/4300-00805-050472 o uložení pokuty ve výši 70 000 Kč. Rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 29. 3. 2019, č. j. 13534/19/5000-10610-712195, bylo poté, kdy předchozí zamítavé rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 12. 2018, č. j. 22 Af 113/2016 - 67, opětovně zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a jeho rozhodnutí potvrzeno.

II.

[2] Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 16. 4. 2020, č. j. 22 Af 21/2019 - 44, rozhodnutí žalovaného i orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Důvodnou shledal námitku o prekluzi práva uložit odvod výnosu z nepovolené loterie. S ohledem na absenci stanovení lhůty pro rozhodnutí finančního úřadu o odvodu tohoto výnosu v zákoně o loteriích překlenul krajský soud mezeru v zákoně prostřednictvím analogie. Odkázal

na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 As 7/2008 - 116 a ze dne 14. 9. 2011, č. j. 9 As 47/2011 - 105, které obecně vymezují prostor pro překlenutí mezer v platné právní úpravě prostřednictvím analogie, se specificky na poli veřejného práva, především pokud jde o tzv. *analogii legis*. Vzhledem k systematickému zařazení pravomoci finančního úřadu rozhodnout o odvodu výnosu nelegální loterie v části sedmé zákona o loteriích, nazvané „*Ustanovení společná, přechodná a závěrečná*“; krajský soud dovodil, že povinnost odvodu výnosu je svým charakterem sankčním následkem porušení příkazu loterijního zákona provozovat pouze povolenou loterii či jinou podobou hru. Stejně tak je sankčním následkem za porušení loterijního zákona pokuta, upravená rovněž v ustanovení § 48 zákona o loteriích. Ve třetím odstavci tohoto ustanovení je pak pro uložení pokuty stanovena roční subjektivní prekluzivní lhůta. Tato úprava je obsahově nejpřílehavější pro posouzení případné prekluze v nyní projednávané věci, a tedy příhodná pro využití analogie. Krajský soud odmítl postup podle úpravy obsažené § 41 až 41i loterijního zákona, která se týká odvodu z loterií a jiných podobných her. Ta sice rovněž explicitně nestanoví lhůtu k realizaci odvodu, ale obsahuje odkaz na zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“). Podle krajského soudu není možné analogicky postupovat podle daňového řádu, neboť odvod z loterie a jiné obdobné hry je koncipován jako daň ve smyslu § 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu, postihující legální provoz loterie a jiné podobné hry, na rozdíl od posuzované sankční úpravy § 48 odst. 7 loterijního zákona. Nejedná se tak o úpravu skutkově nejpodobnější. Rovněž odmítl možnost použití právní úpravy týkající se projednávání přestupků, neboť zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, účinný v rozhodném období (tj. v průběhu roku 2015, kdy bylo zjištěno provozování loterie bez povolení) neupravoval odpovědnost právnické osoby.

[3] Žalobce provozoval loterii nebo jinou podobnou hru bez povolení nejméně od 1. 3. 2015 do 30. 11. 2015. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 As 207/2018 - 32 dospěl krajský soud k závěru, že právě dnem 30. 11. 2015 počala běžet roční subjektivní lhůta pro uložení povinnosti odvodu a její poslední den připadl na 30. 11. 2016. Žalovaný rozhodl ve věci dne 28. 11. 2016, tedy dva dny před uplynutím prekluzivní lhůty. Jeho rozhodnutí však bylo následně zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 12. 2018, který nabyl právní moci dne 18. 1. 2019. Nové rozhodnutí žalovaný vydal až dne 29. 3. 2019, tedy po uplynutí roční subjektivní prekluzivní lhůty. Rozhodnutí žalovaného, stejně tak i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, proto z tohoto důvodu trpí podstatnou vadou řízení mající za následek jejich nezákonnost.

III.

[4] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] Namítl, že krajský soud nesprávně aplikoval na posuzovaný případ § 48 odst. 3 loterijního zákona a dospěl k nesprávnému závěru o prekluzi odvodu výnosu z loterie či jiné podobné hry. Závěr krajského soudu o analogickém použití tohoto ustanovení nezohledňuje koncepci a smysl odvodu výnosu nelegálně provozované loterie. Pokuta dle § 48 odst. 3 zákona o loteriích a povinnost odvést výnos dle § 48 odst. 7 tohoto zákona jsou odlišné instituty, u kterých je třeba odlišně posuzovat běh prekluzivních lhůt, bez ohledu na jejich společné zařazení do části sedmé loterijního zákona. To vyplývá rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019, sp. zn. 9 As 120/2018. Uvedený rozsudek vyvrací závěr krajského soudu o sankčním charakteru odvodu výnosu z nelegálně provozované loterie a dle stěžovatele z něj vyplývá nemožnost bez dalšího aplikovat lhůtu zakotvenou v § 48 odst. 3 zákona o loteriích, jež je jednoznačně vymezena jako „lhůta pro uložení pokuty“. Podle označeného rozsudku je při posouzení povahy řízení o uložení pokuty a řízení o odvodu výnosu z loterie provozované

pokračování

bez povolení třeba vzít v úvahu, že každé z nich se může vztahovat k různým subjektům. Zatímco pokuta může být uložena pouze osobě, která naplní skutkovou podstatu správního deliktu provozování loterie nebo jiné podobné hry ve smyslu § 4 odst. 3 zákona o loteriích bez příslušného povolení, povinnost odvést výnos dle § 48 odst. 7 zákona o loteriích může být uložena jakémukoli subjektu, který má výnos z provozování nepovolené loterie v dispozici. To má dopad na odlišné zjišťování osob, druhu nebo způsobu porušení zákona, jeho následků a může nastat odlišný okamžik zjištění doby porušení předmětného zákona. Musí tak být i odlišně posuzován počátek a běh prekluzivních lhůt. Před rozhodnutím o odvodu výnosu loterie provozované bez povolení v plné výši do státního rozpočtu je vedle zjištění, zda došlo k provozování loterie bez povolení (což je postačující pro uložení pokuty), rovněž nutno zjišťovat, zda a v jaké výši plynuly z takového nelegálního provozování loterie finanční prostředky. Rozhodnutí o odvodu výnosu nelegálně provozované loterie je tak logicky navázáno na okamžik, kdy je v předchozím řízení postaveno najisto, že došlo k provozování loterie bez povolení, tedy na okamžik právní moci rozhodnutí o správním deliktu.

[6] Stěžovatel dále poukázal na ustanovení § 41h odst. 3 zákona o loteriích, které, v rámci úpravy podmínek odvodu výnosu z „legálně“ provozované loterie (§ 41 - 41i loterijního zákona), odkazuje při správě odvodu na daňový řád. Odvod je v tomto případě daní dle § 2 odst. 3 daňového řádu a je příjmem veřejného rozpočtu, kterým je i státní rozpočet. Jestliže § 48 odst. 7 zákona o loteriích stanoví pravomoc finančního úřadu rozhodnout, že výnos loterie nebo jiné podobné hry provozované v jeho územním obvodu bez povolení, které by bylo oprávněno vydat ministerstvo, bude odveden do státního rozpočtu České republiky, má i tento odvod charakter daně dle § 1 odst. 1 daňového řádu. Takto je za daň považován rovněž odvod za porušení rozpočtové kázně dle zákona o rozpočtových pravidlech (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, sp. zn. 9 Afs 365/2017, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, sp. zn. 1 Afs 53/2013).

[7] Charakter odvodu výnosu z nelegální loterie lze vyčíst podle stěžovatele rovněž ze zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, jenž nahradil zákon o loteriích, a ze zákona č. 187/2016 Sb., o dani z hazardních her. Odvod z loterií byl nahrazen daní z hazardních her, přičemž nerozlišuje, zda byla provozována v souladu s povolením nebo ohlášením. Každý, kdo takové hry provozuje, je poplatníkem této daně. Stěžovatel má pak za to, že lhůta pro pravomoc finančního úřadu rozhodnout o odvodu výnosu nelegální loterie není v důvodové zprávě vládního návrhu zákona o loteriích koncipována vědomě, neboť zákonodárce nepředpokládá spor o tom, že se ve své podstatě jedná o odvod jako takový, při jehož správě se postupuje podle daňového řádu dle § 41h odst. 3 zákona o loteriích.

[8] Stěžovatel tak má za to, že mělo být za použití *analogie legis* pro stanovení prekluzivní lhůty použito daňového řádu a nikoli ustanovení loterijního zákona o lhůtě pro uložení pokuty. Počátek běhu lhůty pro odvod výnosu z nelegální loterie je vázán na poslední den, kdy tomuto subjektu plyne výnos z nelegální loterie, v tomto případě na datum 30. 11. 2015. K prekluzi tak dosud nedošlo.

[9] Z výše uvedeného podle stěžovatele plyne nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu v části týkající se úvah o nemožnosti analogické aplikace daňového řádu. Soud pouze odkázal na skutkovou nepodobnost, přičemž blíže neodůvodnil názor o sankčním charakteru odvodu nelegální loterie a neposoudil, jaký vliv na tento závěr má pouhé zařazení tohoto institutu do části sedmé zákona o loteriích, konkrétně do § 48 a v čem spočívá skutková nepodobnost obou odvodů.

IV.

[10] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[11] Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, lze ji tedy projednat. Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] Jakkoli je oběma účastníkům řízení tato skutečnost známa, je třeba připomenout, že problematika prekluze práva odvodu výnosu z loterie provozované bez patřičného povolení, je „toliko“ jednou z dílčích otázek v relativně komplikovaném sporu mezi účastníky, jehož stěžejní osou je otázka, zda lze provoz zařízení označovaného jako TZ QUIZ vzhledem k jeho funkcím považovat za provozování loterie dle loterijního zákona a v důsledku toho provozování tohoto zařízení bez patřičného povolení za provozování nelegální loterie. Ve správním řízení a následně před správními soudy jsou vedeny dvě relativně samostatné, avšak vzájemně se úzce ovlivňující roviny tohoto sporu: jednak řízení o uložení pokuty za provozování loterie bez patřičného povolení a dále řízení o uložení odvodu výnosu z této loterie. Nelze nevidět, že argumentační těžiště k povaze předmětného zařízení, způsobu hry na něm, ve vztahu k definičním znakům loterie, dosud leželo především v řízení o uložení pokuty. Argumentace správních orgánů v sankčním řízení byla bohatší, právě tam měly doposud především místo úvahy, zda grafickým vyobrazením válců byla určována výše výhry, úvahy o návratnosti zaplaceného vkladu, o povaze eventuální „otázky poslední záchrany“, o relativní oddělenosti odpovědi na tuto otázku od ostatní hry atd. Ostatně žaloba podaná ke krajskému soudu stála nejprve právě na polemice ohledně splnění podmínek pro uložení pokuty za provozování nelegální loterie. Krajský soud rovněž usnesením ze dne 19. 12. 2019 řízení v této věci přerušil do doby, než bude rozhodnuto v řízení týkajícím se uložení pokuty (jakkoli již s ohledem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 9 As 120/2018 neplatí předpoklad, že výsledek řízení o pokutě je předběžnou otázkou v nyní projednávaném řízení, což však krajský soud nemohl v době rozhodování vědět). Otázka prekluze (ačkoli by se jí krajský soud zabýval z úřední povinnosti) byla nadnesena až v doplnění žaloby.

[14] Nejvyšší správní soud nepovažuje za potřebné znovu podrobně rekapitulovat dosavadní průběh celého řízení. Tyto okolnosti jsou účastníkům řízení známy a učinil tak krajský soud v této věci. Postačí připomenout, že obě „původní“ rozhodnutí o odvolání v obou liniích sporu byla zrušena; v řízení o pokutě Nejvyšším správním soudem spolu s rozsudkem krajského soudu v řízení vedeném pod sp. zn. 1 As 207/2018, aby pak krajský soud dvakrát zrušil i nové rozhodnutí o odvolání proti pokutě ze dne 25. 1. 2019 [nejprve rozsudkem ze dne 17. 10. 2019, č. j. 22 Af 16/2019 - 38 a po zrušení rozsudku Nejvyšším správním soudem (sp. zn. 1 As 429/2019) znovu rozsudkem ze dne 15. 9. 2020, č. j. 22 Af 16/2019 - 80].

[15] Rovněž v linii odvodu výnosu za provozování nelegální loterie krajský soud nejprve zrušil rozsudkem ze dne 20. 12. 2018, č. j. 22 Af 113/2016 - 67 rozhodnutí o odvolání ve věci odvodu ze dne 28. 11. 2016, aby žalovaný rozhodl o odvolání znovu výše označeným rozhodnutím ze dne 29. 3. 2019.

pokračování

[16] Obě „následná“ rozhodnutí o odvolání byla krajským soudem shledána nezákonnými z důvodu marného uplynutí prekluzivních lhůt, tedy subjektivní jednoroční lhůty pro uložení pokuty dle § 48 odst. 3 loterijního zákona (rozsudek krajského soudu ze dne ze dne 15. 9. 2020, č. j. 22 Af 16/2019 - 80), resp. pro uložení povinnosti odvodu výnosu z nelegální loterie při analogické aplikaci téhož ustanovení (nyní přezkoumávaný rozsudek ze dne 16. 4. 2020, č. j. 22 Af 21/2019 - 44).

[17] Nejvyšší správní soud může o kasační stížnosti rozhodnout, ačkoli dosud není rozhodnuto o kasační stížnosti proti rozsudku ze dne 15. 9. 2020 ve věci pokuty (řízení je u Nejvyššího správního soudu vedeno pod sp. zn. 1 As 401/2020). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 9 As 120/2018 - 38, platí, že ačkoli budou zpravidla pro obě řízení podkladem stejná či obdobná skutková zjištění, není rozhodnutí, kterým byla uložena pokuta podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích, rozhodnutím o předběžné otázce, kterým by byl žalovaný podle § 57 odst. 3 správního řádu vázán. Z toho plyne, že výsledek řízení o pokutě nepředurčuje z titulu rozhodnutí o předběžné otázce výsledek řízení o uložení odvodu (což na druhou stranu neznamená, že výsledek obou řízení nemůže být stran toho, zda šlo o loterii, resp. nepovolenou loterii, obdobný). V obou řízeních se krajský soud zaměřil výhradně na otázku prekluzivní lhůty a nevyslovil se (na rozdíl od předchozích rozhodnutí) k meritu věci. Tím jsou nastaveny mantinely kasačního přezkumu v obou řízeních a o nyní projednávané kasační stížnosti lze rozhodnout.

[18] Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že námitka stěžovatele o porušení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. krajským soudem není důvodná. Odůvodnění rozsudku není nepřezkoumatelné, je vystavěno na jasném, srozumitelném a uceleném argumentačním systému, z něhož rozumně plynou právní závěry, ke kterým krajský soud dospěl. Byť se k otázce možnosti analogického použití ustanovení § 41-41i zákona o loteriích, a tím aplikace daňového řádu, krajský soud zabývá relativně sevrěně, je z obsahu celé jeho argumentace zřejmé, jakými úvahami se řídil a proč za správné považoval analogické použití ustanovení § 48 odst. 3 zákona o loteriích. To, zda jeho úvahy byly správné, je již otázkou zákonnosti rozhodnutí.

[19] Krajský soud závěr o nutnosti analogického použití právě tohoto ustanovení postavil na posouzení obou institutů jako skutkově nejpodobnějších, neboť se dle jeho názoru jedná v obou případech o instituty sankční, jež jsou zařazeny nejen do stejné části zákona, ale rovněž do téhož ustanovení.

[20] Jak v kasační stížnosti upozornil též stěžovatel, Nejvyšší správní soud se v již citovaném rozsudku ze dne 14. 11. 2019, č. j. 9 As 120/2018 - 38 vyjádřil rovněž k povaze institutů uložení pokuty dle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích a uložení povinnosti odvodu výnosu z nelegální loterie dle § 48 odst. 7 tohoto zákona. Dospěl k závěru, že byť v obou případech bude pro vydání rozhodnutí podstatné posouzení, zda došlo k provozování loterie či jiné podobné hry bez povolení, které by bylo oprávněno vydat Ministerstvo financí a byť budou rozhodnutí vycházet zpravidla ze stejných skutkových zjištění a důkazních prostředků, každé z uvedených ustanovení se může (dlužno doplnit, že však nemusí) vztahovat k různým subjektům. Výslovně zdůraznil, že *„Cílem každého z ustanovení je ochrana jiného právem chráněného zájmu. V prvně uvedeném případě je cílem finančně potrestat osobu, která se deliktu dopustila, má tedy sankční charakter. V případě druhém je smyslem odvést finanční prostředky v tom rozsahu, ve kterém byly získány protiprávní činností, do státního rozpočtu a znemožnit tím jejich legalizaci soukromoprávními subjekty, patrný je tedy reparační charakter normy.“*

[21] Závěr krajského soudu o shodné sankční povaze obou institutů tak není správný. Přestože uložení povinnosti odvodu výnosu z nelegální loterie může nepochybně dotčený subjekt

vnímat jako trest, jeho funkce je na rozdíl od uložení pokuty primárně reparační. Tento odvod je pak dle § 48 odst. 7 zákona o loteriích příjmem státního rozpočtu. V ustanoveních § 41 - 41i přitom zákon o loteriích upravuje odvody z loterie a jiných podobných her. Jedná se o loterie a hry, jež jsou v souladu se zákonem povoleny. Tyto odvody jsou příjmem státního rozpočtu a rozpočtů obcí, přičemž ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 daňového řádu se tak jedná o příjem veřejného rozpočtu. V ustanovení § 41h odst. 3 zákon o loteriích stanoví, že se při správě odvodu z loterií a jiných podobných her postupuje podle daňového řádu. Odvod z loterie a jiných podobných her je pak ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu daní.

[22] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že povinnost odvodu výnosu z nezákoně loterie a podobných her má svou povahou mnohem blíže k výše uvedeným odvodům z loterie a jiných podobných her dle § 41 a násl. zákona o loteriích, než k pokutě ukládané dle § 48 odst. 1 téhož zákona. Oba odvody jsou příjmem veřejného rozpočtu, a přestože je jejich výše stanovena odlišně (v případě nelegální loterie je odvod vyšší), je při jejím určování nezbytné zjišťovat obdobný okruh skutečností, a to především úhrn vsazených částek.

[23] V případě, že by bylo analogicky v otázce prekluzivní lhůty pro povinnost odvodu výnosu z nelegální loterie do státního rozpočtu postupováno dle § 48 odst. 3 zákona o loteriích, dostal by se *de facto* ve vztahu k časovým i dalším podmínkám pro uložení tohoto odvodu do výhodnějšího postavení subjekt, který provozuje loterii a jiné podobné hry nezákoně, oproti subjektu, jemuž plyne povinnost provedení odvodu ze zákonně provozovaných loterií a obdobných her. Takový rozdílný postup však nelze připustit, resp. platná právní úprava pro takový závěr neposkytuje a stěžít může poskytovat oporu.

[24] Pro úplnost lze doplnit, že v nové úpravě provedené zákonem č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, a zákonem č. 187/2016 Sb., o dani z hazardních her, byly odvody z loterie nahrazeny daní z hazardních her a povinnost zaplatit tuto daň je stanovena bez ohledu na to, zda je provozovaná hazardní hra řádně povolená, ohlášená či nikoliv.

[25] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že pro určení lhůty ke stanovení povinnosti odvodu výnosu nelegální loterie je třeba analogicky postupovat dle § 41h odst. 3 zákona o loteriích, jenž odkazuje na daňový řád a nikoli podle § 48 odst. 3 zákona, který se uplatní výlučně v řízení o pokutách.

[26] Lhůta pro stanovení daně je upravena v ustanovení § 148 daňového řádu. Podle odstavce 1 tohoto ustanovení nelze daň stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení. Dle odstavce 5 téhož ustanovení nejpozději lhůta pro stanovení daně končí uplynutím 10 let od jejího počátku.

[27] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem stěžovatele, že pro počátek lhůty pro stanovení odvodu výnosu z nelegální loterie je určující den, kdy povinnému subjektu tento výnos plynul a že takto lhůta pro stanovení povinnosti odvodu žalobci běží stěžovateli ode dne 30. 11. 2015. Lhůta pro stanovení odvodu však dle § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu neběží po dobu řízení, které je vedeno před soudem ve správním soudnictví a před Ústavním soudem. V tomto konkrétním případě správní orgán I. stupně ve věci rozhodl dne 5. 8. 2016. Odvolání žalobce bylo zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno žalovaným dne 28. 11. 2016. Proti rozhodnutí podal žalobce dne 27. 12. 2016 žalobu, o níž Krajský soud v Ostravě rozhodl rozsudkem ze dne 20. 12. 2018, jímž rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu projednání. Rozsudek nabyl právní moci dne 18. 1. 2019. Po tuto dobu lhůta

pokračování

pro stanovení odvodu v souladu s ustanovením § 148 odst. 4 písm. a) neběžela. Žalovaný opětovně rozhodl o odvolání dne 29. 3. 2019. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce dne 29. 5. 2019 žalobu a tím došlo opět ke stavění lhůty. Z uvedeného je zřejmé, že tříletá subjektivní prekluzivní lhůta, ani desetiletá objektivní prekluzivní lhůta dosud správnímu orgánu neuplynula. Závěr krajského soudu, že v důsledku prekluze pravomoci Specializovaného finančního úřadu rozhodnout o odvodu výnosu nelegální loterie trpí rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně vadou, která měla za následek nezákonné rozhodnutí, je tak nesprávný.

[28] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud napadený rozsudek v souladu s § 110 odst. 1, větou první před středníkem s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Věcně vypořádá všechny ostatní žalobní námitky. Neopomene rovněž, že se Nejvyšší správní soud již vyjádřil k otázce precizace odůvodnění skutkových zjištění správním orgánem rozhodujícím poté, kdy již tato zjištění vyslovil v dřívějším řízení a rozhodnutí, a k možnosti převzetí této dříve vyslovené argumentace (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 9 As 120/2018 - 41, body [37] a [38]). Dále přihlédně k závěrům Nejvyššího správního soudu obsaženým v rozsudcích ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 207/2018 - 32, a ze dne 27. 4. 2020, č. j. 1 As 429/2019 - 22. V novém rozhodnutí taktéž rozhodne o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. prosince 2020

Mgr. David Hipšr
předseda senátu